

ума на суетвѣрныя Императоръ, като му казвахъ че той не трѣбва да си държи думъ-тѣ даденъ на еретицы, и че, колкото голѣмо и да е прѣстѣпленіе-то въ нарушаваніе-то на неговъ-тѣ честнъ думъ, тѣ ще да му опростижтъ сичкыя грѣхъ — и, наистинъ, тамъ имаше доста кардиналы които можяхъ, ако разрѣшеніе-то на грѣхове струваше нѣщо, да разрѣшижтъ грѣхове-тѣ на единъ подлець и клѣтвопрѣстѣпникъ.

Слѣдъ единъ двамѣсеченъ затворъ въ Доминиканскыя мѣнастырь, Гусъ быде отведенъ въ кулж-тѣ на Готлебенскж-тѣ крѣпость и быде турень въ оковы. Благородный-тѣ Хлумъ, безъ да ся страхува отъ опасности-тѣ на положеніе-то си, напраздно ся трудеше да го избави. Отъ день на день ставаше ясно че Съборъ-тѣ бѣше рѣшилъ погубваніе-то на затворника и че, вопрѣкы сичкы-тѣ тържественны обѣщанія, тѣ искахъ да го погубижтъ безъ да го осѣдижтъ.

Наконецъ, слѣдъ като го държахъ запрѣнъ за шесть мѣсеца, Гусъ быде изваденъ отъ тѣмницж-тѣ, блѣденъ и посѣряжлъ, и докаранъ прѣдъ Събора на 5-й Юній, 1415. Прочетохъ ся нѣколко обвинителни членове; но когато Гусъ си отвори уста-та за да ся защищава, цѣло-то Събраніе захванъ да го хули, ругае и да му ся смѣе. “Сичкы,” казва Лютеръ, “побѣсняхъ като глиганы; козина-та имъ настрѣхъ; тѣ ся намръщихъ и си скърцахъ зжбы-тѣ противъ Ивана Гуса.” Глъчка-та бѣше толкова голѣма и събраніе-то